

Kapitola IV.

Mezizemi

Znáámý neznámý

Poslední zpráva k vám prý nedorazila celá. Začnu tedy znovu od místa, kdy jsem přišel na to, jak použít klíč k bráně.

Vložil jsem klíč. Čekal jsem, že se spustí nějaký přenos, jenže se stalo něco podobného, jako když jsme se tehdy dostali do podzemí věže. Celá plošina začala klesat někam dolů. Pak už to nebylo klesání, ale spíš pád. Zdálo se mi, že se zablesklo nebo něco takového a najednou jsem byl v místnosti, která mi byla nějak povědomá. To musel být ten sál, kde jsme se dostali k válcovému terminálu. Nebo mu byl hodně podobný.

Všude tu byla spousta Jaosových pomocníků. V podstatě u každého svítícího hranolu stál jeden. Skoro to vypadalo, že jsou to nějakí hlídači. Ale byli takoví jiní, hranatí a celkově podivní. Napadlo mě, že třeba nemají s Jaosem nic společného.

Pomalu jsem rozjel vozítko. Motory začaly vrčet. Neuslyší to? Přes průzor jsem vyhlížel skrz kapucu nepohodlného obleku. Ani jeden Jaosův pomocník se zatím nepohnul. To mě uklidnilo. Asi mě skutečně nevidí. Ještě že jsem před průchodem bránou nastoupil do vozítka a mám na sobě ten oblek.

Co teď? Co dál? Objet celý sál, jestli je tu nějaká chodba ven? – Něco mi ale říkalo, že by to byla moc velká ztráta času. Sál byl obrovský. – Neměl bych spíš jet do středu k válcovému terminálu? A co když tam bude ten stařec? Ten mě určitě uvidí! A abych se dostal k terminálu, budu asi muset vystoupit. A co bych vlastně měl s terminálem udělat? Jakou

volbu z displeje použít? A co když tam bude něco jiného než poslední? Co potom?

Bezděčně jsem si začal hrát s jedním krystalem na krku. Podíval jsem se na něj. Vedle byl ten druhý. Jak to bylo? „Stačí dva krystaly, aby převzaly kontrolu nad ostatními.“ Ale co to mělo znamenat? Jakou kontrolu?

Otáčel jsem krystaly v ruce a občas vykouknul průzorem, co se děje venku. Pak jsem dal krystaly vedle sebe. Byly skoro stejné. Důležité je to „skoro“. Vypadalo to, že při přiblížení krystalů k sobě měl najednou jeden nepatrnou prohlubeň směrem dovnitř a druhý zase podobný výstupek. Zkusil jsem je přiložit výstupkem a prohlubní k sobě. Zapadly do sebe. Stal se z nich jakoby jeden krystal. Vzniklý krystal teď měl tvar hranolu s podstavou šestiúhelníku. Otáčel jsem krystal mezi prsty. Venku se stále nic nedělo. Nikdo si vozítka nevyšímal.

Rozhodl jsem se, že pojedou do středu k terminálu, a tam se uvidí. Motory začaly zase vrčet a vozítko se dalo do pohybu. Směr jsem odhadoval. Ukázalo se, že dobře. Předemnou se objevilo větší prostranství a tam stál – válcový terminál. Už z dálky bylo vidět červenou tlumenou záři. Nezměnilo se něco? Dojel jsem k terminálu a opatrně ho objel kolem dokola. Zvláštní bylo, že tady nebyl žádný z těch divných Jaosových pomocníků. Na terminál nebylo z vozítka dobře vidět. Musel jsem ven. Vylezl jsem a začal si terminál pořádně prohlížet. Bylo tam to, co jsem si pamatoval od minule, červený nápis: „Chyba systému umělé inteligence, manuální ovládání aktivní.“ Pod nápisem bylo zobrazeno „VYPNOUT“, „OBNOVIT ZE ZÁLOHY“, „RESTARTOVAT“ a „UPGRADE“. Navíc tu ale byl dole nápis přes celý displej: „Manuální ovládání převedeno do kontrolní místnosti 2B“. To nevypadalo dobře. Pokud mám něco udělat, musím do kontrolní místnosti 2B, ale kde to je?

Obešel jsem terminál a koukal přitom chvilku nahoru na strop a chvilku na podlahu pod nohy. Na zemi bylo něco jako vrstva prášku. Sehnul jsem se a fouknul. Prášek se vznesl a na zemi se objevila čára. Začal jsem prášek odmetat rukou. Odmetl jsem asi metr a u čáry se objevilo číslo s písmenem – 2D. Pomyslel jsem si, že to bude asi nějaká cesta, a začal jsem odmetat další části podlahy kolem terminálu, dokud jsem nenašel čáru s označením 2B. Směřovala přesně mezi několik hranolů. Že by cesta k místnosti 2B?

Nastoupil jsem do vozítka. Už mi to docela šlo. Zamířil jsem vozítkem mezi hranoly. Zkusil jsem, jakou rychlostí dokáže vozítko jet. Nebylo to moc, ale odhadoval jsem, že bych vozítku nestačil, ani kdybych co nejrychleji běžel.

Dojel jsem až na kraj místnosti. Přišlo mi, že je tu taková širší cesta, která asi vede kolem celého sálu. Co dál? Zacouval jsem vozítkem za nejbližší hranol tak, aby nebylo z té cesty kolem místnosti vidět. Vystoupil jsem.

Zkusil jsem opět podlahu. Našel jsem několik čar, ale nebylo u nich žádné označení. Připadalo mi, že každá čára je trochu jinak černá... nebo spíš šedá. Vlezl jsem do vozítka pro stavebnici a sestavil si takový ten měřič se světelným čidlem, o kterém jste nám psali. Pak jsem se musel vrátit ke kruhovému terminálu. Ve vozítku to naštěstí netrvalo dlouho. Znovu jsem si prohlédl čáry u terminálu. Byly také různě šedé. Světelným čidlem jsem si změřil hodnotu jasu nad čarou označenou jako 2B. Bylo to 32. Dojel jsem zpět na kraj sálu a začal přeměřovat barvu čar, které jsem našel tam. Zdálo se, že hodnotu 32 nedostanu u žádné čáry. Všechny hodnoty byly vyšší, nebo zase nižší. Když už jsem to chtěl vzdát, našel jsem jednu čáru na okraji. A výsledek měření byl 32. Začal jsem odmetat tuto čáru dál. Bohužel končila u obvodové stěny. Tak to je konec! Budu muset najít

teleport a zkusit to jinak. Ale Saja skončila dost špatně, když tady posledně použila krystal k teleportaci.

Najednou se ozvaly nějaké úderý a zvedl se vítr. Prášek na zemi se zvířil a vytvořil bílou clonu. Podlaha se zachvěla. Pro jistotu jsem rychle zmizel za rohem nejbližšího hranolu. Prášek docela rychle zase spadl na podlahu.

U zdi šla postava v dlouhém tmavém kabátu. Takovém historickém... To je přece ten, koho jsem viděl u terminálů proudu vědění! Postava se dotkla výstupku na zdi a ve zdi se otevřely dveře. Přesně v místě, kde končila ta čára 2B. Za postavou se pak dveře zase zavřely.

Nějakou chvíli jsem počkal a pak jsem z vozítka vyndal kufřík s jednou stavebnicí. Co když tam bude tma? Rychle jsem nahrál náš program na svícení světelným čidlem a vydal jsem se ke zdi. Otevření dveří bylo jednoduché. Vstoupil jsem do neznáma.

Byla tu tma a dveře se za mnou zavřely. Zapnul jsem svícení světelným čidlem. Oči si po chvíli zvykly. Byl jsem asi v nějakém skladišti. Byla tu spousta různých věcí, které jsem neznal. Před sebou jsem viděl slabé světlo. Vyrázil jsem k němu.

Když jsem byl blíž, viděl jsem, že světlo vychází z nějakých oken ne moc vysoko nade mnou. Zdálo se, že je tam taková kapkovitá místnost, přilepená u stropu. Nahoru vedl žebřík. Obyčejný žebřík!? Po žebříku lezla nahoru postava. Žebřík přitom vydával podivným skřípavý zvuk. Postava pak zmizela v místnosti. Došel jsem opatrně až pod místnost. Jeden žebřík byl vpravo, tam lezl ten neznámý, a druhý vlevo. Tam jsem začal pomalu lézt nahoru já. Snažil jsem se, aby se neozval žádný zvuk. Podařilo se mi tiše dostat až nahoru. Teď jsem ale viděl, že každý žebřík vede někam jinam. Ten můj vedl dál nad místnost, kdežto ten vpravo končil u dveří do místnosti.

Vylezl jsem až nad místnost. Mám zkusit vlézt na střechu? Nebude to slyšet? Pomalu jsem přesunul jednu nohu a došlápnul na střechu. Ozvalo se zapraskání.

„Co to bylo?“ řekl nějaký hlas pode mnou.

„To nic, tady se pomalu všechno rozpadá,“ odpověděl druhý, starší hlas.

Ten hlas pokračoval dál: „Potřebuju se co nejdřív dostat do Ráje. Kdy už to bude? Pořád jen slibuješ a na to, jak bych mohl projít, jsi pořád ještě nepřišel!“ Hlas zněl ke konci rozlobeně.

Opatrně jsem si lehl na střechu a přisunul se k otevřenému větracímu okénku. Neměl jsem ale odvalu nakouknout dolů.

„Jarane, co jsem slíbil, to také splním! Jen mi dej čas. Díky tvým vědomostem jsme se tam nakonec dostali a budeme moct postupně přesunout všechny. Proč je s tvým průchodem problém ale zatím pořád nevím. Ale až se podaří otevřít bránu...“

„Zkus znovu restartovat centrální terminál. Nahrajeme ještě starší verzi operačního systému, třeba to pomůže!“ řekl zase ten starší hlas.

Mladší nesouhlasil: „Víš, kolik roků práce bylo dostat se přes všechny ochranné protokoly a provést downgrade? Nemůžeme riskovat, že tam bude nějaký opravný mechanismus, který nás dostane zase na začátek.“

„Už víš, jestli by se nedal pro průchod nějak použít ten krystal?“ ptal se mladší hlas.

„Obávám se, že jeho použití z nějakého důvodu ničí moje buňky. Potřebuji ještě jeden krystal. Dříve nebo později se tu někdo z Ráje objeví. A něco mi říká, že bude mít další krystal. Pak bude celý Ráj náš.“

„Když to říkáš...“ odpověděl nevěřicně mladší a pokračoval: „Nezapomněl jsi, že máme být zítra na velké radě?“

Musíme vyrazit. Ale není mi jasné, co chceš dělat s tou holkou ze Země.“

„Není jasné, že je ze Země! Sice tomu všechno nasvědčuje, ale co když se sem dostala z Ráje? To by bylo nebezpečné! Divné je, že měla ten krystal.“

„Tak já si s ní promluvím a hned uvidíme, odkud je a co ví,“ zasmál se mladší hlas.

„Té holky se ani nedotkneš! Ona promluví sama! Neboj se, mám na to prostředek. Teď jí ho dám. Až se vrátíme z rady, všechno nám poví,“ řekl rozhodně starší hlas.

To musí mluvit o Saje, pomyslel jsem si.

„Jak chceš,“ ukončil rozhovor mladší hlas.

Pak bylo ticho a za chvíli jsem zase zaslechl zvuky, které vydával žebřík. – Asi lezou dolů, blesklo mi hlavou.

„Proč tu neaktivuješ zdroj energie? Copak musíme pořádkem lézt po žebříku?“ zlobil se mladší hlas. Bylo jasné, že alespoň on leze po žebříku dolů.

Nějakou chvíli jsem čekal a pak jsem se odvážil nakouknout větracím okénkem dolů. Byla tam tma. Že by opravdu odešli oba? Říkali něco o radě, tak by to tak mohlo být. A nebo jeden zůstal a šel spát...

Opatrně jsem rozsvítil čidlo a přesunul se na druhou stranu. Poslouchal jsem. Bylo ticho. Seskočil jsem na plošinu, kde končil druhý žebřík. Předě mnou byly dveře do místnosti. Otevřel jsem je. Místnost nebyla moc velká. Byl tam takový pult s velkým displejem a nějaká křesla. Vzadu u stěny pak nějaké skříně a... a dveře.

Nejdřív dveře a pak pult, říkal jsem si. Pomalu jsem otevřel dveře. Jak jsem vstoupil dovnitř, rozsvítilo se světlo. V místnosti byla postel, stůl, židle a na židli seděla Saja. Vedle ní stál stojan a z nějaké nádoby vedla hadička k její ruce. Saja měla zavřené oči.

„Sajo! Sajo! Sajo! Slyšíš?“

Saja otevřela oči: „Taleku, jsi to ty, nebo se mi to zdá?“

Až teď jsem si všiml, že je k židli přivázaná.

„Nezdá se ti to! Jsem to já. Co s tebou udělali? Co mám dělat?“ ptal jsem se.

„Vyndej tu hadičku,“ řekla Saja.

Vyndal jsem hadičku, ale Saje začala z ruky hned téct krev. Došlo mi, že Jaos tu není, takže to budu muset vyřešit já. Utrhl jsem pruh ze svého neforemného oděvu a převázal místo, které krvácelo. Pak jsem se pustil do rozvazování Saji. Nešlo mi to, ale nakonec se to povedlo. Saja jakoby napůl spala. Snažil jsem se ji postavit na nohy, ale stále se jí podlamovaly. Položil jsem ji na postel a přikryl dekou, co tam byla.

Bylo mi jasné, že Saju sám po žebříku dolů nedostanu. „Snad se prospí a bude v pořádku,“ říkal jsem si s obavami.

Vrátil jsem se do vedlejší místnosti. Zkusil jsem rozsvítit. Řekl jsem: „Světlo.“ Rozsvítilo se. Prohlížel jsem si pult, který byl přede mnou. Byl to jeden veliký displej, na kterém bylo nepřeberné množství různých nápisů a čar. Nahoře svítilo „Kontrolní místnost 2B“. Tak sem byla převedená kontrola z válcového terminálu!

Sednul jsem si do křesla a jak jsem byl vším tím napětím vyčerpaný, usnul jsem.

Co mě to budí? Někdo mě zatahal za rameno. Byla to Saja. Stála vedle mě a vypadala o hodně lépe.

„Můžeš vstát?“ ptala se.

Vstal jsem. Saja se na mě vrhla a objala mě: „Díky za záchranu. Myslela jsem, že je se mnou konec...“ Pak se rychle odtáhla a tvářila se, jako by nic.

„Jak ses sem dostal, Taleku?“

„To až potom. Teď musíme rychle něco udělat tady s tím,“ ukázal jsem na displej.

„Ale ti dva odešli na nějakou radu a hned tak se nevrátí,“ uklidňovala mě Saja.

„Máš pravdu, taky jsem je slyšel.“

Začali jsme společně prohlížet panel. Pak jsem uviděl na jeho okraji šestihranný otvor. Sundal jsem z krku spojené krystaly a ukázal je Saje. „Vidíš, daly se propojit.“

„Dva krystaly stačí k převzetí kontroly...“ opakovala si Saja.

„Mám ho tam zkusit zasunout?“ váhal jsem.

„Vypadá to, jako by to tam patřilo. Zkus to!“

Vzal jsem krystal a třesoucí se rukou ho přiblížil k šestihrannému otvoru. Zkusil jsem ho do něj vložit. Nešlo to.

„Tak, a co teď?“

„Asi bys mi konečně mohl říct, jak ses sem dostal, času máme dost.“

Seděli jsme v křeslech v řídicí místnosti a já začal Saje vyprávět o své cestě sem...

„Udělal jsem hloupost...“ řekla, když jsem skončil. Asi chtěla ještě pokračovat, ale já ji přerušil.

„No, a teď mi pověz, jak ses sem dostala ty?“

Saja si přitáhla kolena pod bradu a chvíli bylo ticho.

„Promiň, že jsem ti vzala krystal a odešla bránou bez tebe. Ten den, co se to stalo, byl nějaký podivný.“ A Saja se dala do vyprávění...